

- *Έρωτας / Ένα ποτήρι νερό* στο Δώμα του Θεάτρου του Νέου Κόσμου από την
Εταιρεία Θεάτρου ΤΕΛΕΙΑ-

ΝΕΕΣ ΟΜΑΔΕΣ ΜΟΝΕΣ ΨΑΧΝΟΥΝ

Ο μεγάλος αριθμός Θεάτρων που υπάρχει στην Αθήνα και οι ευκαιρίες που παρέχει δεν είναι αρκετά όπως φαίνεται για να καλύψουν τις ανάγκες των νέων καλλιτεχνών που πασχίζουν να «φανούν», να «ανακαλυφθούν» από το κοινό και την κριτική μέσα στο πλήθος των χιλιάδων ηθοποιών και σκηνοθετών που αριθμεί σήμερα η θεατρική κοινότητα. Υπό την επιβολή αυτού του αιτήματος και αυτής της αγωνίας δημιουργούνται νέες ομάδες με σκοπό να μας μυήσουν στο όραμα τους, να μας αποδείξουν την αξία τους.

Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η προσπάθεια της Εταιρείας Θεάτρου ΤΕΛΕΙΑ. Η ομάδα συστήθηκε από νέους ηθοποιούς που θέλησαν να προχωρήσουν σε κάτι που οι ίδιοι θα επιλέξουν και που θα τους αφορά. Τα μονόπρακτα της ρωσίδας συγγραφέως Λουντμίλα Πετρουσέφσκαγια *Έρωτας* και *Ένα ποτήρι νερό* ήταν η επιλογή τους. Μια εύστοχη επιλογή καθώς πρόκειται για δύο δυνατά κείμενα, κείμενα με σφυγμό που διατρέχονται από φαινομενική ηρεμία ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται για μία ένταση που «περιμένει», που παραφυλάει όπως ο λύκος, που οδηγεί τις καταστάσεις στα άκρα και τα πρόσωπα στις οριστικές αποφάσεις. Ταλαντεύσεις, ερωτήματα, αγωνίες, επιλογές μένουν μετέωρα σαν απειλές πάνω από τα κεφάλια των ηρώων. Ακόμα και όταν τα μονόπρακτα ολοκληρώνονται δεν μπορεί κανείς να είναι σίγουρος για το σωστό και το λάθος.

Ακριβώς επειδή ο Μανώλης Ιωνάς, η Μαρία Μαλταμπέ, η Σοφία Λιάκου και η έμπειρη Χριστίνα Κουτσουδάκη στο πλάι τους είχαν όρεξη, πάθος και πίστη στη δουλειά τους και στην επιλογή τους η παράσταση έχει αλήθεια, ζωή, νόημα. Στον *Έρωτα*, σε μετάφραση Κωστή Σκαλιόρα, ο Μανώλης Ιωνάς και η Μαρία Μαλταμπέ ερμηνεύουν δύο νεαρά παιδιά από την Ρωσία που παντρεύονται χωρίς να ξέρουν στην πραγματικότητα τον λόγο. Είναι έρωτας ή έτσι θέλουν να νομίζουν; Είναι ανάγκη, συμφέρον ή απελπισία; Στο *Ένα ποτήρι νερό*, στην μετάφραση της Ιούς Μαρμαρινού, η Χριστίνα Κουτσουδάκη αγωνίζεται να ξεχωρίσει την αλήθεια από την φαντασία.

Η πραγματικότητα των ηρώων της Πετρουσέφσκαγια μπορεί αρχικά να μοιάζει μακρινή, πολύ διαφορετική από τη δική μας. Όμως οι ερμηνείες των ηθοποιών κατάφεραν να μεταφέρουν το συναίσθημα, τα ερωτήματα, τις αγωνίες αυτών των ηρώων στην Αθήνα, στην Ελλάδα του σήμερα. Κατάφεραν να μας πείσουν ότι μπορεί το κοινωνικό «περιτύλιγμα» να

είναι διαφορετικό αλλά τα βασικά ζητήματα που αφορούν στην ανθρώπινη ύπαρξη παραμένουν πάντα ίδια, πάντα απαιτητικά και δεσποτικά στις ζωές μας.

Αυτός όμως που πίστεψε λιγότερο σ' αυτό το εγχείρημα φαίνεται να είναι ο σκηνοθέτης της παράστασης Νίκος Σακαλίδης. Αρκέστηκε σε μια πρώτη ανάγνωση του κειμένου και σε ένα συμβατικό στήσιμο. Έχοντας και πείρα και ταλέντο έδωσε μια κατεύθυνση στην παράσταση και κίνησε τους ηθοποιούς στη σκηνή. Από εκεί και έπειτα αποσύρθηκε. Τους άφησε μόνους να αναμετρηθούν με τις δυνάμεις τους.

Τα σκηνικά και τα κοστούμια του Νίκου Κασαπάκη κινήθηκαν κυρίως στο συμβατικό πνεύμα του σκηνοθέτη, προσφέροντας ωστόσο ένα ειρωνικό νοσταλγικό πνεύμα στην ατμόσφαιρα.

Συνοψίζοντας θα έλεγα πως η συγκεκριμένη παράσταση θέτει ένα ερώτημα: Μήπως αυτή η έλλειψη πίστης στα νέα παιδιά ακόμα και από τους νέους σχετικά σκηνοθέτες αποτελεί ένα μέτρο για την δυσκολία ανανέωσης της καλλιτεχνικής δημιουργίας;

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος , Παρασκευή